

Pieśń dwudziesta trzecia. Badb Catha kracze

BLANKA ROLANDO

BIAŁA KSIĄŻKA

PIEKŁO

Pieśń dwudziesta trzecia. Badb Catha kracze

Krótkie włosy zachodzą mi na oczy
nie widzę nic prócz ich ostrych końców
Badb Catha wspaniała, groźna niezwykle
kracze w dalekich krainach nieznanach
Wykształcona w dobrej rodzinie przyzwoitych
Pani kruk, panienska z dziwnym spojrzeniem
Studiowałam fotografię z ocenami celującymi
Lubiłam fotografować w czerni-bieli reportaże
Potem młodzieńca, pachnąca wyjechałam do Afryki
dokumentować narastającą tam wojnę diamentową
Dzięki dostępnym mi stale pieniądзом żyłam dobrze
Poznałam go na wytworkim, cukrowym przyjęciu
tamtejszego króla plemienia morderczego, węzowego
Zaoferował mi wielkie złoże kokainy i wina
Zostaliśmy przyjaciółmi, szanował mnie jak siostrę
spoglądał w me zaczerwione, przekontrastowane oczy
Mówił, że widzi w nich śmierć, którą on kocha
Podczas jednego z seansów, gdy oblepieni złotem
bielusienkie, magiczne mączki z puderek
wpadliśmy razem na zły pomysł, przekrzykując się
Może podał go nam równocześnie jakiś demon
ta nasza wspólna zgoda, jednomyślność wtedy
Wiedział on od dawna, że lubię fotografować śmierć
niby to przypadkową, to zwierząt, to kwiatów dzikich
Zajmował się narkotykami oraz ich dystrybucją
był właścicielem paru magazynów z słodyczami
miał też żelazną czwórkę zajmującą się zabijaniem
Śmierć drobnych narkomanów, zbyt głośne prostytutki
rodziny konkurencyjnych handlarzy i niecni klienci
wioski nie współpracujące z nim, na śmierć skazane
Ustanowiliśmy układ, utkwiał on w nas, mocno związał
On mi dozwalał robić zdjęcia tym zamordowanym
w których jeszcze życie się tli, bym mogła oglądać
napawając się widokiem ich odchodzenia i cierpienia
Tę noc spędziłam z Tym, co dał mi władzę oglądania
W mych nozdrzach już czułam wielką tajemnicę
Me podniecenie, me drżenie było wielkie, niezwykle
Pierwszy raz zdarzyło się to w niedalekim porcie
podczas przeładunku miał być usunięty jeden oszust
Jechałam w samochodzie, prawie frunęłam jak kruk

zobaczyć ciepłe pole bitwy, napawać się widokiem
Strzelanina była krótka, wyszłam, spoglądając na niego
Błagał mnie o litość i ratunek, powoli i dostojnie
ustawiłam aparat, zaczęłam go fotografować cicho
Modlił się chyba, zasłaniał się przed moim uśmiechem
Podniecenie ogarnęło mnie wielkie, bo Oto Jestem
Bogini wojny syci swe kontrasty w skali szarości
jak walczy się ze śmiercią, jak śmiesznie się ucieka
Innym razem mój ukochany postanowił wybić wioskę
Pojechałam wraz z nimi, czekałam w furgonetce
aż zakończą przygotowania do mej uczy wieczornej
Krzyki kobiet, wrzaski dzieci i męskie płaczliwe głosy
podniecały mnie do tego stopnia, że cała piałam
Nie byłam w stanie zapanować nad euforią
uśmiechem mego wielkiego spełnienia i radości
Gdy już otworzyli drzwiczki, kaci całowali mnie po rękach
Nikt się przede mną nie schroni, zabiorę jego duszę
do mych skrzynek czarnych i tajemniczo zamykanych
W fotografiach pozowali zmuszeni do ostatniego uśmiechu
Widziałam te twarze popaprane, anatomiczne konstrukcje
Dzieci skulone, wyciągające dłonie do skrzydeł kruka
Kroczyłam między ich ciałami, ja, królowa ich umierania
Jakże dziwne kwiaty pokrywają tę łąkę, jakże dziwne pole?
Setek zdjęć, ujęć z różnych śmierci i cierpień wielu
Me suknie w czarnej krwi umoczone jak opłatek łamany
Mogłabym ratować ich przed odchodzeniem, tamować
ich krwotoki, sklejać tętnice przerwane w jednej chwili
ale białe oblicze wyniosłe unosiło się nad nimi
Tylko na pamiątkę zachowywałam ich wizerunki, portrety
portrety trumienne nieznanymi żołnierzami, cichymi rodzinami
W zielonej, soczystej wilgocią dżungli schowana śmierć
której i tak nikt nie zauważy, nie osądzi, bezkarne me hobby
Król koki sprowadził mi nawet chłopca umiającego wywoływać
zdjęcia w żółtych kuwetach, suszył je na ciepłym powietrzu
Wisiały te zdjęcia na sznurkach jak prania, drżały na wietrze
Zefir muskał je, kołysał te wizerunki, co litości nie doznały
Mój techniczny wkrótce sam się powiesił na tych sznurkach
Na którejś z fotografii rozpoznał swe dziecko i żonę dawną
Wisiał wraz z tymi zdjęciami, kołysał się na ciepłym wietrze
Nadużywałam słodkich narkotyków, pod rzęsami je nosząc
Zwycięska w czarnych sukniach u królów afrykańskich
Sprzedawaliśmy im najlepsze wyroby cukiernicze w okolicy
wraz z bronią do wojen krwawych i potępiających rzesze
Nad czarnymi łepkami płynęła biała królowa, język maczająca
przygryzając z podniecenia do krwi oczy zachodzące mgłą
na wspaniałych wypoczynkach sprowadzanych z mediolanów
Mój wielki król zawsze prosił mnie o podjęcie decyzji
strategiczne było me krakanie głodne śmierci i krwi
Opowiadałam mu często, jak odchodzą jego wrogowie
Pokazywałam mu zdjęcia dawnych niepodporządkowanych
Śmiałyśmy się wtedy, pijąc szampan wyborowy, kochając się
na tych zdjęciach, jak na niebie czerwonym bóstwa razem
a ludy prymitywne odczytują to z konstelacji gwiazd
Mordowaliśmy wzajemnie swych kochanków z dziczy
przygodnych, obustronnych, śmiejąc się, ćpając
Biała jak kokaina królowa nocy rozkoszą i towarzyszem

Miałam parę tysięcy zdjęć z różnymi trupami pozującymi
w ekstazach cierpienia, bólu zatrzymanego na papierze
Śmierć zdarzyła się porą deszczową, gdy odpoczywaliśmy
po nocnych eskapadach na dachach świata bezkarnego
Do naszego pilnie obserwowanego pałacu wjechała armia
Byli wśród nich zbrojcy wyszkoleni do przerywania uczty
W pałacu wszyscy zostali zastrzeleni, nawet psy w ogrodzie
Gdy wtargnęli do sypialni byłam nieprzytomna, naga
Podszedł do mnie sędzia, strzelając z hebanowego pistoletu
w głowę jasną, całą w lokach z dawna zapętlonych w kołtuny
Zdążyłam usłyszeć tylko krzyk zdziwienia króla mego
Eksplozje nabojów w mej głowie zapukały krzykiem
Leżałam jeszcze chwilę na polu bitwy, słysząc swój ból
napęlniając się obficie krwią, dławiąc się nią histerycznie
Me oczy zamarły i odzyskałam świadomość, znów byłam
Poczułam wielką moc, mój lot kruka znów był uwolniony
Poczułam obecność innego boga niedaleko stąd za rogami
Uciekłam od niego jak najdalej, moje spojrzenie było przesycone
Uciekłam do jakiegoś ciernistego gniazda
gorycz się w nim lęgnie na wiosnę
Rozbiłam się o bramę, na której rozpoznałam dawne wizerunki
dawnej świetności, boskości nurkującej w bólu
Pióropusz został mi zabrany, nagość też została zabrana
Badb Catha, kiedyś nasycająca się widokiem bitwy
ucięte ma skrzydła i dziób, i wszystko ucięte
jestem kadrowana
skadrowana idealnie
do ostatniej fotografii

Wszystkie zasoby Wolnych Lektur możesz swobodnie wykorzystywać, publikować i rozpowszechniać pod warunkiem zachowania warunków licencji i zgodnie z *Zasadami wykorzystania Wolnych Lektur*.

Ten utwór jest udostępniony na licencji *Licencja Wolnej Sztuki 1.3*.

Wszystkie materiały dodatkowe (przypisy, motywy literackie) są udostępnione na *Licencji Wolnej Sztuki 1.3*.

Fundacja Wolne Lektury zastrzega sobie prawa do wydania krytycznego zgodnie z art. Art.99(2) Ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych. Wykorzystując zasoby z Wolnych Lektur, należy pamiętać o zapisach licencji oraz zasadach, które spisaliśmy w *Zasadach wykorzystania Wolnych Lektur*. Zapoznaj się z nimi, zanim udostępnisz dalej nasze książki.

E-book można pobrać ze strony: <http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/rolando-piesn-dwudziesta-trzecia-badb-catha-kracze>

Tekst opracowany na podstawie: *Bianka Rolando, Biała książka, Wydawnictwo Święty Wojciech, Poznań 2009.*

Wydawca: Fundacja Nowoczesna Polska

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Wolne Lektury (<http://wolnelektury.pl>). Reprodukacja cyfrowa wykonana przez fundację Nowoczesna Polska z egzemplarza pochodzącego ze zbiorów autora. Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Opracowanie redakcyjne i przypisy: Aleksandra Kopec, Jan Szejko, Paulina Choromańska, Paweł Koziol.

Wesprzyj Wolne Lektury!

Wolne Lektury to projekt fundacji Wolne Lektury – organizacji pożytku publicznego działającej na rzecz wolności korzystania z dóbr kultury.

Co roku do domeny publicznej przechodzi twórczość kolejnych autorów. Dzięki Twojemu wsparciu będziemy je mogli udostępnić wszystkim bezpłatnie.

Jak możesz pomóc?

Przeznacz 1,5% podatku na rozwój Wolnych Lektur: Fundacja Wolne Lektury, KRS 0000070056.

Wspieraj Wolne Lektury i pomóż nam rozwijać bibliotekę.

Przeznacz darowiznę na konto: [szczegóły na stronie Fundacji](#).